

Az örök visszatérés címmel jelent meg Fábián Lajos új, harmadik kötete, az előzők óta és közben több év telt el (A világ útvesztői 1993-ban, a Sen kirakós könyve 2008-ban jelent meg) – ezt szóvá is tette Szabó Attila, a Más Rádió főszerkesztője a pénteki, G. Caféban tartott könyvbemutatón. Fábián ismerősein, tanítványain és kollégáin kívül, ő ugyanis „civilben” a Tamási Áron Gimnázium történelem- és filozófiatanára, mások is érdeklődtek a beszélgetés iránt.

Áltörténetek, okoskodások, pszichológiai megfigyelések

Az udvarhelyi DTP Stúdió által megjelentetett kötetben sztorikat, hangulatokat és esszéket válogatott be a szerző – aki szerint ezek tulajdonképpen áltörténetek, pszichológiai megfigyelések, illetve „okoskodások” – és bevallotta, még két-háromszor ennyi írás van a számítógépében.

Fábián Lajos egy csendes, visszahúzódó ember, aki nem szereti hallani a saját hangját, s talán ezért is van, hogy elég keveset publikál. A három köteten kívül még különböző irodalmi lapokban jelennek meg az írásai, illetve nem igazán lehet vele rendezvényeken sem találkozni. Még a nyolcvanas években mondta róla Szőcs Géza, hogy „Fábián Lajostól is kellene közölni valamit, de nehéz dió”. Nagyon sokat olvas még mindig, bevallása szerint Tímár Mihálynak a körme feketéjét is ismeri, hiszen nincs olyan augusztus, hogy ne olvassná újra Az aranyembert. Egyébként a magyar irodalomból A feleségem története (Füst Milán), a világirodalomból pedig a Ulysses (James Joyce) a kedvence. Megemlítette azt is, hogy a saját szövegeit sohasem olvassa vissza, előző kötetei nincsenek is meg neki, illetve azt is, hogy irtózik a hangoskodó emberektől.

Azt híresztelik, bölcs ember

A pénteki, egyórás beszélgetésen Fábián nagyon sokat mesélt magáról, az írásairól, a

Literával, azaz a lányként megszemélyesített irodalommal való kapcsolatáról. „Elterjedt az a hírem, hogy bölcs ember vagyok, pedig butuska vagyok” – jegyezte meg szerényen magáról az író, aki szerint egy jó könyv elolvasásánál semmi sem jobb az életben, hozzátéve, hogy vannak olyan történetek, amiket csak kézzel lehet megírni. „Nem megírom azt, amit látok, hanem belső valóságot teremtek és amikor sikerül, úgy érzem, hogy sokkal erősebb, mint a külső valóság. Megírni tényleg csak azt lehet, ami megtörténik és csak úgy lehet megírni, ahogy megtörténik, másként sohasem. A kitalált történetektől irtózom” – jegyezte meg Fábián.

Egyik tanítványa, a tizenkettedikes Nagy Vanda három rövid írást is felolvasott a kötetből, ami természetesen kapható volt a bemutatón, az író dedikált is az érdeklődők számára.